

Đề bài

Ở gia đình em (hay bạn em) hoặc ở lớp, ở trường có treo một tấm bản đồ Việt Nam, em hãy tả lại tấm bản đồ ấy và nói lên cảm nghĩ của mình.

Bài 1

BÀI LÀM

Lớp học của em là một căn phòng quét vôi màu xanh dịu. Ở gần bàn giáo viên có một tấm bản đồ Việt Nam. Chắc nó đã được treo ở đây lâu lắm rồi, bởi nhìn khung gỗ đã phai màu vécni song tấm bản đồ vẫn còn sáng sủa do được bao bọc bằng một tấm mica.

Cứ mỗi khi chuông reo báo hiệu giờ chơi, các bạn chạy ùa ra sân như ong vỡ tổ, còn em và một số nữa vài ba đứa thường xúm nhau xem tấm bản đồ. Mấy đứa bạn thường hay tìm địa danh của quê hương em. Trong lớp, chỉ có mình em là quê ở xa. Bố mẹ em vào công tác trong Nam đã lâu lắm rồi, nghe nói cũng đã gần hai mươi năm. Bản thân em cũng được sinh ra trên mảnh đất Nam Bộ này. Nghe bố mẹ nói quê mình ở Thanh Hóa, xa lắm. Em cũng chỉ có biết vậy. Mấy lần về thăm quê rồi nhưng em cũng chỉ nhớ mang máng thôi, không rõ lắm. Tụi bạn em đứa nào cũng hiếu kì, nên cứ rồi là đến gần tấm bản đồ xem cho rõ các địa danh.

Tấm bản đồ có kích thước bằng mặt bàn của giáo viên. Trên bản đồ dường như có ít nhất là năm màu cơ bản, dùng để biểu đạt sự phân bố địa hình của các vùng trong cả nước. Màu xanh nhạt và đậm dần về phía đông là màu của biển cả đại dương. Màu xanh lá mạ là vùng đồng bằng Bắc Bộ, Nam Bộ và ven biển miền Trung. Màu gạch là

đồi núi cao nguyên. Càng đậm bao nhiêu là sự biểu hiện địa hình càng cao bấy nhiêu so với mặt biển. Nhờ vào độ đậm nhạt của các màu sắc mà em có thể nhận biết được đặc điểm địa hình trong cả nước.

Ở ngoài khơi xa, tính từ cực Nam của Nam Bộ nhìn về hướng bắc và biển Đông hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa nổi lên giữa màu xanh của biển cả, bằng những chấm nhỏ màu gạch nung. Ở đấy có các đơn vị bộ đội hải quân ngày đêm canh gác để giữ gìn

mảnh đất của cha ông ngàn năm để lại.

Người ta gọi đất nước mình là bán đảo quả không sai. Từ Trà cổ tỉnh Quảng Ninh chúng ta men theo bờ biển cong cong dịu dàng, thon thả hình chữ “S” đến điểm cuối cùng của cực Nam Tổ quốc là mũi Cà Mau, biển vẫn dạt dào vỗ sóng theo chiều dài trên hai ngàn cây số, rồi biển tiếp tục rẽ ngoặt bao lấy địa phận tỉnh Kiên Giang, biển vỗ sóng bốn bề xung quanh đảo Phú Quốc. Trong màu xanh da trời bạt ngàn ấy có một vùng nổi lên màu xanh dương hình ông Gióng đang cưỡi ngựa bay về trời. Có lẽ nơi này là chỗ sâu nhất ở biển Đông.

Đúng là đất nước mình cong cong hình chữ “S” nhưng em cũng thấy nó giống như một con rồng khổng lồ đang bay vút lên không trung mà người ta gọi là thể “rồng thăng”. Nhìn từ Bắc tới Nam mỗi vùng đều được thể hiện một sắc màu riêng biệt. Thành phố Hà Nội - Thủ đô của cả nước được tô màu hồng phấn. Thành phố mang tên Bác màu gạch nung. Các tỉnh Nam Bộ, Bắc Bộ màu xanh lá mạ. Trên tấm bản đồ em cũng thấy được dòng chảy của các con sông. Tất cả dường như đều bắt nguồn từ dãy Trường Sơn hùng vĩ rồi uốn lượn như một dải lụa màu ngọc bích đổ ra biển Đông. Con sông Hồng chơ' nặng phù sa bồi đắp cho đồng bằng Bắc bộ ngày một thêm trù phú. Và ở kia, con sông Cửu Long xòe chín nhánh bồi đắp phù sa màu mỡ cho đồng bằng Nam Bộ - vựa lúa của Tổ quốc.

Nhìn lên tấm bản đồ mà lòng em càng thấy yêu Tổ quốc mình hơn. Từ những đỉnh núi cao ngất của dãy Trường Sơn hùng vĩ cho đến những dòng sông vỗ cánh hiền hòa, từ miền cao nguyên đất đỏ với những rừng cà phê bạt ngàn cho đến những vùng cát trắng miền Trung... Tất cả đều gọi lên trong em một dáng hình, một thể đứng ngàn đời, thể đứng của một con rồng đang cất mình bay lên.

Bài 2

BÀI LÀM

Hồi đầu năm học, không biết ai đã gửi tặng mẹ em tấm bản đồ Việt Nam. Mẹ cho em trang trí phòng học của mình. Vị trí mà em chọn treo tấm bản đồ lên là bức tường ngay cạnh cửa sổ kê bàn học. Những lúc học bài xong, em thường ngược lên bản đồ tìm

cái địa danh mà bố bảo là nơi chôn nhau cắt rốn của bố.

Tấm bản đồ được bố thuê thợ đóng khung và lồng vào trong một tấm nũ ca nên dễ lau chùi bụi bặm mà không làm cho nó bị trầy xước. Kích thước tấm bản đồ cũng xấp xỉ bằng tấm lịch cỡ lớn. Chiều ngang độ năm mươi xen-ti-met, chiều dài độ bảy mươi xen-ti-met. Tấm bản đồ không chỉ vẽ hình dáng của đất nước Việt Nam mà còn vẽ đường biên giới liên quan đến Lào, Cam-pu-chia, Trung Quốc. Đất nước Việt Nam hiện lên rất rõ nhờ vạch biên giới được in bằng màu mực đen đứt đoạn. Đúng là nó giống hệt chữ “S”, mềm mại và duyên dáng. Các màu sắc được dùng trên tấm bản đồ phù hợp với việc phân bố địa hình trên cả nước. Những vùng xanh đậm kéo dài mãi từ cao nguyên Đồng Văn chạy dọc theo biên giới Việt - Lào cho đến tận cực Nam Trung Bộ, đó chính là dãy Trường Sơn hùng vĩ. Đồng bằng Bắc bộ, ven biển miền Trung và đồng bằng Nam Bộ được tô bằng màu xanh nhạt và hình những cây lúa. Biển Đông vùng “biển bạc” của Tổ quốc thì được tô màu xanh da trời rồi đậm dần ra ngoài khơi nơi có hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa.

Ở trung tâm khu vực phía Bắc, nơi có đánh một vòng tròn to bằng nắp chai nước suối, ở giữa là ngôi sao năm cánh màu đỏ, đó chính là trái tim của Tổ quốc - Thủ đô Hà Nội thân yêu của chúng ta. Ở đó có quảng trường Ba Đình lịch sử, nơi Bác Hồ kính yêu đã đọc bản tuyên ngôn độc lập khai sinh nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa. Và bây giờ là nơi Bác đang nằm yên nghỉ ở đó. Các thành phố lớn như Hải Phòng, Thanh Hóa, Vinh, Huế, Đà Nẵng và Thành phố Hồ Chí Minh được khoanh bằng những vòng tròn nhỏ hơn. Các thủ phủ của các tỉnh trong cả nước đều được ghi rõ lên tấm bản đồ. Chỉ cần lướt qua trên mặt bản đồ em có thể nhận ra địa danh của những vùng cần tìm. Hôm ngồi cùng với bố xem bản đồ, bố hỏi: “Con thử tìm trên tấm bản đồ này, quê hương mình ở đâu?”. Em trả lời cho bố ngay: “Cái chỗ eo nhất trên tấm bản đồ đó bố! Chỗ mà có chữ Đồng Hới ạ”. Bố nhìn em rồi nói: “Ừ, quê mình ở đấy. Hè này, sau khi chị Hai học xong năm thứ nhất, bố sẽ đưa hai con về thăm quê. Lâu quá rồi bố chưa về thăm quê được. Nhớ lắm con ạ!”.

Đây là tấm bản đồ hành chính mà hiện em đang treo ở phòng học của mình. Bố nói: “Bây giờ và cả khi con lên học cấp hai, cấp ba, tấm bản đồ này sẽ giúp con nhiều, nhất

là khi học môn Địa lí Việt Nam đấy con ạ! Hãy giữ gìn cẩn thận nghe con!”.